

подбутналъ султана да потурчи по-старитѣ
българи, да имъ зароби дѣцата, да имъ съ-
бори църквитѣ и да имъ изтрѣби духовнитѣ
пастири, а на тѣхно мѣсто да прати гърци,
които щѣли да му бждатъ вѣрни.

Ето края на самата пѣсенъ:

Патрикъ се въ Стамбулъ озова

И на султана говори:

„Царю-ле, честитъ Падишахъ!

На ли ти, царю, азъ казахъ:

Колкото стары остави —

Сичкитѣ да ги истурчишъ,

Дѣцата да имъ поробишъ,

Попове да имъ исколишъ,

Владыцы да имъ избѣсишъ,

Черкови да имъ съборишъ,

Тогаз-щешъ, царю, починъ, —

Азъ щж изъ на'штѣ да пратъ.

Тѣ ще ти бждтъ пò-вѣрни!“

Царь си патрика послуша,

Изпрати та си изсѣче,

Изсѣче сичкы попове,

Избѣсе сичкы владыцы,

Истурчи младаы юнацы,

Събори сичкы черковы,

И много отъ тѣхъ потурчи —

Заплака мало-й голѣмо ¹⁾).

¹⁾ Мин. сб. кн. VIII. стр. 362.